

Назив књиге: „Духово дете“

Име писца: Соња Хартнет

Назив рада: „Духово дете“

Соња Хартнет је рођена у аустралијском граду Мелбурну 1968. године. Своју прву књигу је објавила када је имала само петнаест година. Затим су уследили бројни романи, попут "OfaBoy" (2000), "TheSilverDonkey" (2004), "Surrenderp" (2005). За своје стваралаштво добила је мноштво награда, укључујући и награду Астрид Линдгрен – ALMA (2008) – најзначајнију светску награду у области књижевности за децу. Својим садржајем, али и формом, дела Соње Хартнет трасирала су нов правац у књижевности за децу и младе. Она умногоме прелазе узрасне границе и у њима уживају и одрасли читаоци. Соња Хартнет не бави се лаким темама, већ својим читаоцима нуди изазове, не устручавајући се да проговори о самоћи, злостављању, тешким породичним ситуацијама и тамним странама дечје личности.

На почетку приче упознајемо се са Матилдом, једном старицом, која се са својим псом вратила из шетње. Када је ушла у кућу, на фотељи је седео дечак. Сам, хладан и црвеног носа. Упитала га је, зашто се није побринуо за ватру. Није ништа рекао. Матилда је дечаку понудила чај, а он је веома културно, одговорио: „Да, молићу“. Матилда је отишла да га припреми.

У кући се ништа није променило. Дечак није био ни низак, ни висок, ни дебео, ни мршав. Проценила је да има једанаест или дванаест година, али да су му образи као да је много млађи. Имао је на себи црвену кошуљу, црне панталоне и ципеле на рајсфешлус. Када је добио чај и кекс уз њега, рекао је да не воли кекс без џема, а Матилда је рекла да они немају госте и да такав кекс нема. Појео га је јако љут, као да је кекс био од глине. Дечак није био управу јер је почео да тражи немогуће од једне јако љубазне старије особе.

Распитивао се за расу пса. Рекао је Матилди да има лошу вест. Матилда се није уплашила. За својих седамдесет пет година живота чула је много лоших вести, али их се никад није бојала. Питала је дечака о каквим вестима је реч, а он јој је одговорио да јој кућа мирише на старе људе. Матилда се изненадила и у истом тренутку разочарала. Али, тако разочарана присетила се да је он само дете. Без обзира што његова констатација није уреду, старица му је опростила. Потом га је упитала, како то миришу стари људи, а он је одговорио: „Као капути у ормару пуном мољаца, као хладна каша у чинији“... Матилда се

сложила да је ужасно. Причали су свашта, а онда је дечак упита, да ли је ужасна старост? Тада Матилда погледа своје руке, које су биле пуне бора, и квржавих вена. Присећала се дана када је била млада, када су јој руке биле глатке и беле попут дирки на клавиру. Матилда рече да старост јесте некад болна, али не и ужасна и да се она навикла на старост. Такође напомену да јој недостаје кад је била млада, и лепа као жир, док је сад као неки стари храст. Дечак је са пажњом слушао Матилду, и питао је да ли је и она као мала мислила да је језиво све што је старо, а она му одговори да ју је понекад плашила. Рекла је да кад је била мала, живела је нека старија жена близу ње. Рекла је да је жена била увек пријатна. Дечак се окренуо и видео слику на полици. Није знао да је то мала Матилда. Упитао ју је ко је на слици. Она рече да је то она кад је била млада. Питао ју је да јој прича о својој младости. Почела је. Када је била мала, још увек са родитељима, живела је лепо, безбрижно. Њена мајка је бринула за њу. Није јој дозвољавала да се удаљава много од куће. Често јој је говорила да мора да изабере неког, финог, лепог и богатог младића са којим ће провести живот. Она се противила томе заједно са својим оцем. Једног дана упутила се ка плажи, и срела једног лепог младића који се сунча на песку. Звао се Перце. Он није био причљив, али када је Меди била у питању, причао је са њом. Мајци и оцу ништа није помињала, све до тренутка када се заљубила. Дошла је кући, скачући од среће, а мајка се чудила шта јој се десило. Зауоставила ју је и упитала, због чега је толико срећна. Меди јој рече да се заљубила, а мајка се јако обрадова. Испитивала ју је у кога је заљубљена, какав је тај младић...

Када јој Меди рече да он седи на плажи, посматра море, и да му је кућа плажа, мајка се ухвати за главу. Није јој то дозвољавала, није хтела да јој ћерка буде са неким ко је сиромашан.

Књига се завршава тако што је Матилда јако умрона, толико да једва гледа. Присећа да је хтела да спреми вечеру, али се није сећала ничега. Дечак је погледа, а она рече: „Дакле стигао си“. Дечак је седео са стрпљењем, и чекао је. Матилда је упитала дечака да пође са њом и Пиком на одмор, а он јој рече да хоће. Када су пошли Матилда погледа фотељу и старицу у њој која седи. Матилду више нису болели зглобови. Питала је дечака да ли тамо где они путују има мира, а он јој одговори, да ће га бити само ако она то жели. Дошли су до океана, и ушли у чамац. Отпловили су заједно, на зеленим пенушавим таласима и несташе.

Књига ми се јако допала, јер ми је и сам наслов привукао пажњу, мислим коме не би. Али, када сам почео да читам питао сам се ко је заправо то, „Духово дете“, такође као и ко је Меди, јер се радња одвија између дечака и Матилде.

Можда бих се и поистоветио са Перцетом, јер ако смем да приметим он је сличан галебу јер је слободан, и лута ка некој фантазији.

Књигу бих препоручио пре свега својим вршњацима, као и старијим и млађим „тинејџерима“. Књига представља авантуру кроз коју пролазимо ми читаоци, а онда после дуго размишљамо о томе што смо читали.

„У животу новац и богатство нису најважнији, јер новцем се срећа не може купити.“

Тако је и било са Меди и Перцетом.

Име ученика: Андрија Ђоловић, 8-6

ОШ „Деспот Стефан Лазаревић“

Миријево, Београд

Ментор: Ана Бешевић